

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupen Mgr. Michalem Klusákem, advokátem
se sídlem V Jámě 699/1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. března 2022, č. j. KUKHK-8033/DS/2022/Kj,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Magistrát města Hradec Králové (dále také jen „Magistrát“) rozhodnutím ze dne 24. 1. 2022, č. j. MMHK/018989/2022/OP/Beč, sp. zn. eP/1415/2021/OP/Beč (dále také jen „prvoinstanční rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu trest pokuty ve výši 6 000 Kč a zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 6

měsíců. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 1.5.2021 v 10:34 hodin řídil na pozemní komunikaci mimo obec, silnici I. třídy č. 37 v km 29, v místě úrovnňového křížení s komunikací vedoucí k OD Tesco, ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo tovární značky BMW I 18, registrační značky EL 515AC, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/hod. Měřicím zařízením Ramer 10C, vyr. č. 14/0166, umístěným v jedoucím služebním vozidle Policie ČR byla vozidlu na odjezdu od měřicího zařízení naměřena rychlost 149 km/hod, při odečtení možné odchylky měření u rychlostí nad 100 km/hod, tj. $\pm 3\%$, tedy 144 km/hod. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 54 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce měl za to, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný se ztotožnil s nezákonným postupem Magistrátu. Tento nezákonný postup měl spočívat v tom, že Magistrát provedl dne 16. 12. 2021 ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který se dle názoru Magistrátu bez náležité omluvy nedostavil k nařízenému ústnímu jednání. Omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na 16. 12. 2021 v 12:00 hodin, jež byla Magistrátu doručena 16. 12. 2021 v 09:07:53 hodin, Magistrát vyhodnotil jako nikoli včasnou omluvu, neboť omluva neobsahovala žádné písemné podložení důvodu omluvy. Magistrát došel k závěru, že ze strany žalobce se jednalo o obstrukční jednání, aby se vyhnul uložení správního trestu a věc dospěla do prekluze.
4. Dle žalobce je podle ustálené judikatury omluva obviněného z ústního jednání považována za náležitou, pokud jsou splněny tři podmínky, tj. 1) obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí, 2) v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje a 3) důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat. Žalobce byl přesvědčen, že jeho omluva z jednání dne 16. 12. 2021 splňovala všechny podmínky, aby byla považována za náležitou.
5. Dále uvedl, že se z nařízených jednání omluvil vždy bezodkladně, tedy ihned po zjištění překážky. Také dne 16. 12. 2021 považoval žalobce svou omluvu za včasnou, neboť ji doručil správnímu orgánu ihned po jeho stížení příznaky onemocnění covid-19. Podle žalobce lze za včasnou považovat takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující jeho účast na jednání, k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 248/2017-37. Následně uvedl, že omluva byla doručena nejpozději v době, kdy k ní mohl správní orgán ještě před zahájením jednání přihlédnout, tj. 16. 12. 2021 v 09:07:53, podle žalobce tedy čtyři hodiny před konáním ústního jednání, k tomu odkázal na tentýž rozsudek Nejvyššího správního soudu. Na základě toho, že omluva byla odeslána bezodkladně po zjištění překážky, která vylučovala účast žalobce na jednání dne 16. 12. 2021, a která byla současně doručena Magistrátu před termínem ústního jednání, nelze podle žalobce tuto omluvu považovat za opožděnou.
6. V uvedené omluvě z jednání dne 16. 12. 2021 byl uveden konkrétní důvod, který znemožňoval žalobci účast na jednání, a to akutní příznaky onemocnění covid-19 a s tím

spojené riziko, že žalobce může nakazit svou účastí na jednání úřední osobu a další občany, kteří přicházejí s úřední osobou do styku. Podklad omluvy (protokol z vyšetření) byl žalobce připraven, stejně jako v předchozích případech, doložit na vyžádání Magistrátu. V čase, kdy omluvu Magistrátu odesílal, nemohl přiložit protokol o absolvování PCR testu, jelikož test je obvykle vyhodnocen do 48 hodin od nabrání vzorku odbornou laboratoří.

7. Na rozdíl od předchozích případů Magistrát doložení dokladu prokazující lékařské vyšetření nepožadoval a rovnou ukončil dokazování. S ohledem na to žalobce protokol o provedení PCR testu přiložil k vyjádření ze dne 20. 1. 2022. Dle žalobce byl jeho postup v dobré víře v dosavadní komunikaci s Magistrátem, neboť po výzvě Magistrátu vždy doložil důvod omluvy z ústního jednání. Tuto povinnost, tedy doložení důvodu omluvy, vždy beze zbytku splnil. Žalobce proto na základě výše uvedeného nesouhlasil s postupem Magistrátu, neboť ten opakovaně akceptoval doložení lékařského podkladu řádné omluvy žalobce na výzvu, která byla součástí sdělení Magistrátu o nařízení nového termínu jednání a najednou, aniž by žalobce informoval o změně svého přístupu, vytýkal žalobci, že důvody jeho omluvy nedoložil spolu s omluvou z ústního jednání, což vzhledem k formě testování PCR ani nebylo možné.
8. Poznamenal, že Magistrát v jednom ze sdělení uvedl, že postrádá vyhodnocení testu PCR. Byl toho názoru, že správním orgánům nenáleží právo vyhodnocovat a mít informace o zdravotním stavu občanů České republiky. Oprávněná úřední osoba si tímto jednáním uzurpuje právo, které nemá oporu ve správním řádu. Správní orgány podle něj nejsou schopny posuzovat, zda diagnóza a stav zdraví žalobce je závažný, středně závažný nebo dokonce smrtelný, správní orgány ani oprávněná úřední osoba k tomu nemají oporu ve správním řádu, odborné postavení a vzdělání. Nad svou povinnost navíc žalobce ve sdělení ze dne 20. 1. 2022 uvedl, že byl v domácím léčení od 16. 12. 2021 do 3. 1. 2022.
9. Na závěr žalobce uvedl, že pokud měl Magistrát za to, že poskytl žalobci dostatečný prostor, aby mohl uplatnit svá práva, a to nařízením 8 termínů jednání, má povinnost dostavit se k ústnímu jednání, pokud mu v tom nebrání objektivní důvody. Pokud takové důvody existují, má právo se z takového jednání omluvit a požádat správní orgán o návrh nového termínu, a to i opakovaně. Fakt, že Magistrát nabyl dojmu, že omluv bylo v historii více a proto již další, bez ohledu na její řádnost či relevantnost nebude akceptovat, je postup, který nemá oporu ve správním řádu a který proto Magistrátu absolutně nepřísluší.
10. S ohledem na výše uvedené žalobní námitky tak žalobce krajskému soudu navrhnul, aby zrušil jak napadené rozhodnutí, tak prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný po shrnutí průběhu přestupkového řízení uvedl, že správní orgány nemají povinnost vyrozumět obviněného o tom, že posoudily jeho omluvu jako nedůvodnou a stejně tak nejsou povinny jej vyzývat k doplnění důvodů omluvy. Žalobce se tudíž měl včas zajímat o to, zda byla jeho omluva posouzena správním orgánem jako včasná a důvodná, aby předešel nepříjemným překvapením, k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As

128/2014 – 26. Aktivní přístup a snaha dohodnout se, může být pro správní orgán signálem, že se ze strany obviněného nejedná o obstrukční jednání.

12. Závěrem pak žalovaný uvedl, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Rozhodnutí považoval za věcně správné a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu. S přihlédnutím k uvedenému nakonec navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasili jak žalobce, tak žalovaný postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
14. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
15. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
16. Soud nejprve ze správního spisu ověřil následující informace. Přestupkové řízení bylo zahájeno na základě oznámení o přestupku Policií ČR ze dne 6. 5. 2021, č. j. KRPE-30438-4/PŘ-2021-170906. Dále ze spisu vyplynulo, že žalobce řídil dne 1. 5. 2021 vozidlo značky BMW I 18, registrační značky X a při řízení tohoto vozidla mu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost jízdy, v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h, po odečtení odchylky $\pm 3\%$ 144 km/h.
17. Oznámení o zahájení přestupkového řízení a zároveň předvolání k ústnímu jednání na den 9. 6. 2021 bylo Magistrátem žalobci doručeno dne 19. 5. 2021, toto jednání bylo k žádosti žalobce přesunuto na 11. 6. 2021.
18. Z jednání dne 11. 6. 2021 se žalobce následně omluvil, a to omluvou ze dne 9. 6. 2021 z důvodu pracovní neschopnosti, zároveň sdělil, že předpokládaný termín jeho uschopnění je 14. 6. 2021. Magistrát omluvu akceptoval.
19. Na další jednání předvolal Magistrát žalobce předvoláním ze dne 14. 6. 2021, které bylo doručeno dne 24. 6. 2021, jednání se mělo konat dne 16. 7. 2021. Z tohoto jednání se žalobce omluvil přípisem ze dne 15. 7. 2021, ve kterém zároveň požádal o změnu termínu ústního jednání. Důvodem omluvy byly příznaky onemocnění covid-19. Magistrát omluvu akceptoval.
20. Předvoláním ze dne 28. 7. 2021, jež bylo doručeno žalobci dne 7. 8. 2021, byl žalobce předvolán na další ústní jednání, tentokrát na den 3. 9. 2021. Z tohoto jednání se žalobce

- také omluvil, a to přípisem ze dne 1. 9. 2021, zároveň požádal o změnu termínu ústního jednání. Důvodem omluvy bylo podstoupení akutního vyšetření v nemocnici Motol v Praze. Magistrát omluvu akceptoval.
21. K dalšímu jednání byl žalobce předvolán přípisem ze dne 21. 9. 2021, který mu byl doručen dne 28. 9. 2021, jednání se mělo konat 11. 10. 2021. I z tohoto jednání se žalobce omluvil, a to písemnou omluvou, spolu s žádostí o změnu termínu ústního jednání ze dne 11. 10. 2021. Důvodem omluvy bylo nachlazení a obavy z onemocnění covid-19. Magistrát omluvu akceptoval.
22. Následně byl žalobce opět předvolán k ústnímu jednání, a to přípisem ze dne 14. 10. 2021, jež mu byl doručen dne 24. 10. 2021, datum jednání bylo stanoveno na 3.11.2021. Taktéž z tohoto jednání se žalobce omluvil, a to přípisem ze dne 26. 10. 2021, ve kterém opět zároveň požádal o změnu termínu konání ústního jednání. Důvodem omluvy bylo předem naplánované lékařské vyšetření. Součástí omluvy byla také žádost o větší časový rozestup mezi vlastním nařízením jednání a dnem zaslání předvolání. Magistrát omluvu znovu akceptoval.
23. Poslední předvolání ze dne 3. 11. 2021 bylo žalobci doručeno dne 10. 11. 2021, s tím, že Magistrát dal žalobci na výběr, který z termínů 1. 12. 2021, 7. 12. 2021 nebo 16. 12. 2021 se mu nejvíce hodí. Žalobce přípisem ze dne 22. 11. 2021 akceptoval termín jednání dne 16. 12. 2021 ve 12:00 hodin. Následně proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, a to z toho důvodu, že jeho další omluva z jednání se dostala do sféry oprávněné úřední osoby až po skončení tohoto jednání, přestože žalobce omluvu doručil Magistrátu dne 16. 12. 2021 v 09:07 hodin. Důvodem omluvy byly akutní příznaky onemocnění covid-19. Tuto omluvu Magistrát již neakceptoval.
24. Dne 6. 1. 2022 bylo žalobci doručeno oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a to 24. 1. 2022, této možnosti žalobce nevyužil. Dne 20. 1. 2022 bylo Magistrátu doručeno vyjádření k oznámení o ukončení dokazování, ve kterém žalobce shrnul prakticky stejné argumenty, jež uplatňuje v nyní projednávané žalobě.
25. Konečně pak bylo Magistrátem vydáno dne 24. 1. 2022 prvoinstanční rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 2 zákona o silničním provozu.
26. A nyní k právnímu hodnocení zdejším soudem. Dle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
27. Žalobce namítal, že výše uvedenou omluvu z jednání konaného dne 16. 12. 2021, měl Magistrát, stejně jako předchozí omluvy, akceptovat coby důvodnou a nařídít další náhradní termín ústního jednání. Jestliže žalobce tvrdí, že jeho omluva splňovala všechny podmínky, aby byla považována za včasnou a náležitou, nezbyvá než zmínit, že posouzení každé jednotlivé omluvy z jednání spadá do diskreční pravomoci správních orgánů, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008 – 41, ve kterém uvedený soud stanovil, že *„posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu.“* Ke kritériím posuzování jednotlivých omluv z ústního jednání dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99, tento

soud uvedl: „Důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek)..., zda ze spisu či jiných skutečností nevyplyvá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.“ K tomu dále z rozsudku téhož soudu ze dne 22. 11. 2004, č. j. 6 As 50/2003 – 41, „hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“ A také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 6 As 283/2014 – 20, „přisvědčit nelze ani námitce, že městský úřad dříve omluvám zástupce stěžovatele vyhovoval, a opačným postupem v případě omluvy z 19. března 2013 se odchýlil od svého postupu. Z vyhovění první omluvě proto stěžovatel ani v tomto případě nemohl nabýt žádné legitimní očekávání, že omluvám ze stejného důvodu bude neustále vyhovoováno. Správní orgán se naopak v případě každé omluvy zvlášť zabývá okolnostmi citovanými ve výše uvedených soudních rozhodnutích, což městský úřad v tomto případě správně učinil.“

28. Magistrát dále také na straně 3 prvoinstančního rozhodnutí správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 4 As 155/2013 – 27, jenž stanoví, že „z obecně koncipované omluvy, která byla zaslána den před nařízeným jednáním a správnímu orgánu doručena v den, kdy mělo proběhnout jednání, a která byla již druhá v pořadí, nelze dovozovat, že by správní orgán měl povinnost takto „neuchopitelnou“ omluvu složitě a komplikovaně ověřovat, zvláště s ohledem na nedostatek času... Bylo naopak věci žalobce, pokud chtěl svá práva řádně chránit, a nikoli jen účelově prodlužovat správní řízení za účelem prekludování své odpovědnosti za přestupek, aby svou opakovanou omluvu doručil správnímu orgánu s dostatečným předstihem a aby důvod omluvy náležitým způsobem doložil. Jestliže omluvu žalobce k prvnímu ústnímu jednání správní orgán toleroval, lze to vnímat jako projev respektu vůči právu žalobce na řádný proces. Takováto tolerance však není na místě, pokud se obviněný z přestupku nedostaví ani k dalšímu jednání, omluvu zašle „na poslední chvíli“ tak, aby došla správnímu orgánu nejdříve v den nařízeného jednání, aniž by z takové omluvy bylo zřejmé, proč tak učinil takto pozdě, případně, aby tento důvod náležitým způsobem doložil (tvrzení žalobce, že od doručení předvolání dne 2. 4. 2012 až do 10. 4. 2012 byl mimo území republiky, je nedoložené), zejména pokud důvod samotné omluvy je poměrně vágní.“
29. Žalobce se snažil v žalobě navodit dojem, že pokud jsou splněny tři podmínky náležité omluvy vyplývající z judikatury, je správní orgán povinen takovou omluvu přijmout a poskytnout obviněnému nový termín ústního jednání. Tak tomu ale není. Ve světle shora uvedené judikatury je zřejmé, že i za splnění těchto podmínek je pouze na správním uvážení správního orgánu, zda takovou omluvu jako opodstatněnou přijme, či nikoliv, a to s přihlédnutím ke kritériím z této judikatury vyplývajícím, tj. pořadí dané omluvy, dosavadnímu průběhu řízení či snaze způsobit průtahy v řízení.
30. Pakliže žalobce dále tvrdil, že postupoval v dobré víře v dosavadní komunikaci s Magistrátem, nelze mu dát za pravdu v tom, že mohl mít legitimní očekávání v další akceptaci jeho omluvy z jednání. Jak již vyplynulo z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 6 As 283/2014 – 20, uznání

jednotlivých omluv jako náležitých nezakládá odůvodněnou víru v to, že omluva z totožného nebo podobného důvodu bude uznána i příště. Magistrátu nelze upřít snahu vyjít žalobci vstříc, neboť sedmkrát byl ochoten omluvu přijmout a nařídít nový termín ústního jednání, při osmé omluvě ze dne 16. 12. 2021, doručené Magistrátu zhruba 3 hodiny před úkonem (navíc do dispozice oprávněné úřední osoby se tato omluva dostala až po realizaci úkonu), dospěl Magistrát zcela oprávněně k názoru, že účelem, který těmito omluvami žalobce sleduje, jsou obstrukce a snaha dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Všechny tyto úvahy lze opřít o judikované názory Nejvyššího správního soudu, podle nichž je u každé konkrétní omluvy předmětem správního uvážení správního orgánu, zda tuto uzná jako náležitou, či nikoliv (viz shora).

31. Zdejší soud také dospěl k závěru, na rozdíl od žalobce, že poskytnutím osmi termínů ústního jednání poskytnul Magistrát žalobci dostatek prostoru, aby uplatnil svá práva. Lze se s žalobcem ztotožnit v tom, že má právo se z jednání omluvit a požádat či navrhnout nový termín jednání, a to i opakovaně, žalobce nicméně následně tvrdí, že zamítnutí omluvy ze strany Magistrátu nemá oporu ve správním řádu. Správní řád ale nestanoví správnímu orgánu povinnost každou omluvu, jež splňuje náležitosti vycházející z judikatury, akceptovat, právě naopak judikatura Nejvyššího správního soudu umožňuje správním orgánům posuzovat každou omluvu zvlášť a to na základě výše zmíněných kritérií, mimo jiné například pořadí omluvy. Tudiž, dospěl-li Magistrát k závěru o neakceptování poslední omluvy žalobce, měl pro takový postup dostatečnou oporu v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu.
32. K poznámce žalobce o tom, že požadavkem na sdělení výsledku testu PCR, jenž byl podkladem omluvy z posledního nařízeného jednání, správní orgán překračuje svou pravomoc, lze toliko shrnout, že vyžádání podkladu, který osvědčuje důvod omluvy je naprosto legitimním prostředkem, kterým správní orgán ověřuje důvodnost každé jednotlivé omluvy z ústního jednání. V případě, že by Magistrát takto nepostupoval, sám by porušoval svou povinnost ověřovat důvodnost omluvy. V konkrétní situaci, kdy se žalobce již několikrát z jednání omluvil s odkazem na příznaky onemocnění covid-19, je pochopitelné, že Magistrát přikročil k ověřování věrohodnosti tohoto důvodu. V opačném případě by mohlo dojít k absurdní situaci, ve které by Magistrát vždy slepě akceptoval omluvu s odkazem na příznaky onemocnění covid-19, až do chvíle, kdy by došlo k zániku odpovědnosti za projednávaný přestupek uplynutím prekluzivní doby. To by mohlo vést k vytvoření takové správní praxe, jež by v konečném důsledku zcela znemožňovala efektivní stíhání spáchaných přestupků. Celá tato úvaha je však do značné míry pouze akademická, neboť existence oprávnění Magistrátu k vyžádání výsledku testu PCR je pro projednávaný případ nepodstatná.
33. Krajský soud proto uzavírá, že ve světle shora uvedené judikatury správní orgány obou stupňů (neboť na obě jejich rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek) dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a dospěly i ke správným závěrům právním.
34. Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal proto žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. října 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce